

Sygn. akt: III U 159/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2013 r. w O.

sprawy z odwołania M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 13 grudnia 2012r. znak (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. B. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 01.01.2013r. do 31.12.2014r;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

M. B.złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.z dnia 13.12.2012r., znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy M. B.poddano badaniu lekarskiemu. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 08.10.2012r. stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31.10.2015 r. Główny Lekarz Orzecznik ZUS Oddziału w P.zgłosił zarzut wadliwości powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W.w orzeczeniu z dnia 30.10.2012r. ustaliła, że badany jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Z uwagi na powyższe Oddział ZUS w P.decyzją z dnia 13.12.2012r. odmówił M. B.prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 27.12.1999r. Oddział ZUS w O. przyznał odwołującemu M. B. (ur. (...)) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 29.01.2000r. do dnia 31.12.2001r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25.10.2000r. (sygn. akt XIII U 232/00) - Oddział ZUS decyzją z dnia 11.12.2000r. ustalił odwołującemu prawo do przyznanej renty według całkowitej niezdolności do pracy na okres od 29.01.2000r. do 31.12.2001r.

Prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy było odwołującemu kilkakrotnie przedłużane, ostatnio na okres od 01.01.2010r. do 31.12.2012r. (decyzja ZUS z dnia 22.12.2009r.).

W dniu 21.09.2012 r. M. B. złożył wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy, odwołujący skierowany został na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 08.10.2012r. ustalił, że M. B. jest całkowicie okresowo niezdolny do pracy do dnia 31.10.2015r.

Główny lekarz orzecznik Oddział ZUS w P. zgłosił zarzut wadliwości powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, w związku z czym akta rentowe ubezpieczonego zostały skierowane do Komisji Lekarskiej ZUS w W. w celu ponownego rozpatrzenia sprawy.

Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w swoim orzeczeniu z dnia 30.10.2012 r. ustaliła, że odwołujący M. B. jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

Wobec powyższego Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. decyzją z dnia 12.12.2012r. (znak: (...)) ustalił odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.01.2013r. na stałe.

Natomiast zaskarżoną decyzją z dnia 13.12.2012r. (znak: (...)) Oddział ZUS odmówił odwołującemu M. B. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.01.2013r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu jest decyzja ZUS z dnia 13.12.2012r. Decyzją tą organ rentowy odmówił odwołującemu się M. B. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności. Odwołujący posiada natomiast prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.01.2013 r. na stałe.

Zgodnie z art. 107 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokości tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku nadania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. Komisja lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu

wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust.1 pkt 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust.3 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Zgodnie natomiast z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania M. B., było ustalenie, czy jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu kardiologii, neurologii, psychologii i psychiatrii.

Biegli sądowi z zakresu: neurologii - A. G., psychiatrii J. K., psychologii - H. P. - kardiologii - K. S. po przeprowadzeniu badania odwołującego w dniu 23.02.201 r., w swojej opinii orzekli, że występujące u odwołującego się schorzenia powodują całkowitą niezdolność do pracy na dwa lata, od dnia 1.01.2013r. do dnia 31.12.2014r.

Biegli rozpoznali u niego schizofrenię paranoidalną, bóle głowy w wywiadzie typu napięciowego i nadciśnienie tętnicze.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że 59 - letni badany aktualnie jest w stanie zaostrzenia procesu chorobowego schizofrenicznego z częściową komponentą hipomaniakalną. W związku z tym biegli sądowi uznali, iż stopień nasilenia choroby powoduje zaburzenie funkcjonowania społecznego i uniemożliwienie wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Wymaga on intensywnego systematycznego leczenia psychiatrycznego. Wskazane jest również leczenie szpitalne, jeśli tylko opiniowany wyrazi na to zgodę. W badaniu neurologicznym brak jest istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego, zgłaszane bóle głowy mają charakter napięciowy. Biegły psycholog również stwierdził, że opiniowany jest aktualnie całkowicie niezdolny do pracy. Rozpoznane nadciśnienie tętnicze, bez zmian narządowych, wymaga systematycznego leczenia farmakologicznego, ale nie upośledza zdolności do zarabkowania (k. 13- 16 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Organ rentowy w piśmie z dnia 07.05.2013r. oświadczył, że opinię biegłych, pomimo jej niezgodności z orzeczeniem Komisji Lekarskiej przyjmuje do wiadomości i nie wnosi uwag (k. 32 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego opinia wydana przez biegłych jest miarodajna dla oceny niezdolności odwołującej się do pracy, a tym samym dla oceny jej uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. Opinię wydali bowiem specjaliści z zakresu schorzeń występujących u badanego, po przeprowadzeniu szczegółowych badań i analizie dokumentacji medycznej, a uzasadnienie tych opinii jest przekonywujące i nie budzi zastrzeżeń. Biegli podnosili, że występująca u M. B. schizofrenia paranoidalna aktualnie jest w stanie zaostrzenia procesu chorobowego z częściową

komponentą hipomaniakalną. Nasilenie schorzenia powoduje zaburzenie funkcjonowania społecznego i uniemożliwia wykonywanie jakiegokolwiek pracy zarobkowej, wymaga także intensywnego i systematycznego leczenia szpitalnego.

Zwrócić należy uwagę, że M. B. posiada wykształcenie wyższe (prawo administracyjne), dotychczas pracował w administracji państwowej, prowadził także działalność gospodarczą. Prace te wymagają sprawności psychicznej, umiejętności podejmowania decyzji i koncentracji uwagi. Stwierdzona u odwołującego schizofrenia paranoidalna w stanie zaostrzenia uniemożliwia wykonywanie nie tylko pracy biurowej, ale i w innych zawodach, gdyż zaburza funkcjonowanie społeczne i uniemożliwia wykonywanie jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Biegli wskazali, że wskazane jest leczenie szpitalne. Sąd podziela więc opinię biegłych, że takiego rodzaju schorzenia powodują całkowitą niezdolność do pracy, przy czym niezdolność ta ma charakter okresowy, tj. od dnia 01.01.2013r. do dnia 31.12.2014r.

Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że schorzenia dwołującego są tego rodzaju, iż możliwa jest poprawa zdrowia. Proces zaostrzenia może ustąpić, istnieje też szansa na efektywne leczenie szpitalne.

Z tych względów Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. B. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.01.2013r. do dnia 31.12.201 r. – o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do świadczenia, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 r., II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności już na etapie postępowania przez ZUS. Z opinii biegłych wynika, że całkowita niezdolność powstała od dnia 01.01.201 r. zatem po badaniu przez Komisję Lekarską ZUS. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.